

af Penge til de indre Indretninger, s. Ex. — for at nævne et netop nu foreliggende Tilfælde, med Hensyn til hvilket et Forslag i disse Dage er forelagt Colonialraadet — Bevillingen af Penge til en bedre Ordning af den lutheriske Kirke paa Verne stee af en Autoritet, men Lovgivningen om disse Indretninger — i det nævnte Exempel om Folketkirkens Ordning — høre ind under en anden Autoritet, Rigsdagen, saa forekommer det mig uhenftigtsmæssigt, at selve Loven om disse Indretninger skal behandles og afgjøres her paa Rigsdagen, medens der paa et andet Sted skal blive afgjort, om Pengene dertil skulle bevilges. Vil man nu sige, at visse Indtægter, navnlig de directe Afgifter, tilligemed visse Udgifter, skulle som indre Anliggender henhøre under Kongerigets særlige, altsaa under Rigsdagen, og derimod andre Indtægter, saasom Told og indirecte Afgifter samt visse Udgifter, saasom til Militairet osv., under de fælles Anliggender, altsaa under Rigsraadet, saa synes en slig Udskillelse ei blot i Detaillen vanskelig, men ogsaa upraktisk; thi den langt overveiende Deel af Intraderne er netop indirecte Afgifter, og de directe Afgifter vilde langt fra strække til Dækning af de Udgifter, som vedkomme de indre Anliggender.

Da nu hertil kommer, at den hele Lovgivningsmagt for, hvad man kalder, Colonierens indre Anliggender, som sagt er saa høist ubetydelig, saa at der kan vist gaae flere Aar hen, inden der kan blive Spørgsmaal om nogen Lov for de indre Anliggender — jeg for mit Vedkommende veed for Dieblirket ikke nogen anden end den, jeg for omtalte — efterat nemlig Lyngdepunktet i Lovgivningen hverken er hos Rigsraadet eller Rigsdagen, men hos Colonieraadet i Forening med Kongen, saa havde Regjeringen troet, at man vilde finde saa meget mindre Betænkelighed ved at gaae ind paa denne Sag. Med Hensyn til Grønland synes Sagen mig endnu at have

mindre Betænkelighed. Men dersom Rigsdagen hellere vil beholde Bestemmelserne og blot vil søge at gjøre dem klare, blot at faae fastsat, hvorledes Rigsdagen nu mener, at disse Ord „indre Anliggender“ bør forstaaes, og hvorledes denne Bestemmelse bør videre udføres i Livet, saa skal jeg, naar der bliver nedsat et Udvalg til at yttre sig om disse Forhold, der efter min Overbeviisning virkelig ere forviklede og vanskelige, med største Fornøielse gaae ind derpaa, thi jeg kan ikke Andet end gjentage, hvad jeg fra Begyndelsen af har yttret, at det ikke i mindste Maade er det, som Regjeringen interesserer sig for, om Myndigheden er hos den ene eller anden af Repræsentationerne, men jeg troer, at det netop er hensigtsmæssigt, og navnlig troer jeg overfor det høitærede Thing at have handlet loyalt ved at bringe denne Sag ind under Form af Lov, thi dersom det afgjøres paa nogen anden Maade uden Lov, dersom Rigsdagen ligefrem ved sine Forhandlinger selv sætter Grænse for sin Competence, selv foreskriver ikke alene Love om de indre Anliggender, hvortil den har en udtrykkelig Hjemmel, men ogsaa i Henseende til Penge foreskriver: saa og saa meget raade vi over, og Rigsraadet saa lader det beroe derved, saa kan Regjeringen, som allerede yttret, ogsaa lade det beroe derved, men vil Rigsraadet ikke lade det beroe derved, vil Rigsraadet antage, at det hele Budget for Bestindien, og navnlig for Grønland, er et Fælles-Anliggende, saa er der en Conflict, saa skal man tyе til § 22 i Forfatningsloven af 2den October d. A., og det vilde jeg altid ansee for beklageligt, og derfor har jeg søgt at faae denne Ulempe fjernet ved at faae en Lov istand, der kunde ordne Forholdene saaledes, at Competencetvist fornøstigtvis ikke kunde opstaae, og det troer jeg aldeles ikke fortjener en saadan Modtagelse som den, der er bleven Forslaget tildeel af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgfreds (Grundtvig).